

Bona nit, amics.

1.- L'Agustí era, per molts dels que estem aquí, un gran amic. Compartirem ideals, valors, visions del mon, i compromissos. Però sobretot, una amistat sincèra i fresca.

Una amistat alegre. Amb l'Agustí mai t'avorries. Era la joventut en persona. Ell sabia que la vida, com els camps, necessiten de pluja abundant, com diu Pablo Coello: "Una pluja feta d'esperança; de fe; una raó per viure... Si això li faltava, l'ànima es moria, encare que el cos continués viu...". I quina millor raó per viure apassionadament que la llibertat, la fraternitat i la defensa dels mes febles dels ciutadans.

L'esperança, la fe i la passió inundà la vida de l'Agustí i li donà aquella fortalesa i somriure potent, des de la seva gran humanitat.

¿Com podies no ser amic d'ell? ¿Com podriem no estimar-lo?

Ens dol en l'ànima no tenir-lo avui entre nosaltres.

Ell, que tant va ser acompanyat pels records de la Conxa, plens de la seva tendressa i admiració, entendria que avui comencessim parlant de com ens manca; de com n'és de reconfortant el seu record; de com l'estimem encare,malgrat que no ens trobem en un espai on l'estima es pugui expressar amb fortes abraçades, o en conversa personal i propera, que ell tant apreciava,

... malgrat ens trobem en un espai de solemnitat, de silenci respectuós i de paraules de reconeixement..

2.- Tots sabem que l'Agustí va ser un cristià profundament creient i un comunista convençut, plè d'amics ateus i lliberals, que va viure la vida intensament.

La seva manera de viure la religiositat no era de les que enfonsen les seves arrels en una consciència malaltissa de culpa, i que reclamen una puresa elitista, a-històrica, obsessiva i automortificant. Ell era un homme sà, obert cap a fora i cap a dintre, senzill i enriquit per experiències personals, polítiques, culturals, ben païdes, i que compartia generosament amb tothom.

Era un lluitador aliat amb aquells que volen "el Regne" –com deia ell- ara i aquí, en aquesta terra (on es més interessant i realista moures, i no en l'estratessa de tot). Un lluitador de la justícia en confrontació amb els que s'en apoderen en monopoli exclusiu i explotador; amb els que situen l'utopia en una dimensió fictícia, autista front el mon i els mons en els que vivim; o amb els que, mancats de valors humans, venen opi per adormir el poble.

3.- Al final de la era Bush, enmig d'una crisi monumental, i a l'inici del que encare no sabem què serà, a l'Agustí li hagues agradat que el tema del IV Congrés de la FCCSM sigui "SM i Comunitat: El valor de la Ciutadania". A ell li dediquem.

Per que voldriem que ens servis per pensar en les arrels de les injustícies i infelicitats que la nostra vida, personal i col·lectiva, pateix. Des de una òptica de progrés humà, capaç d'il·lusionar-nos. Sobretot a aquells permanents exclosos de l'història i dels drets de ciutadania que són la majoria dels malalts mentals i les seves famílies.

Que servis per pensar en la transformació radical que ha iniciat la SM a Catalunya, des de l'època que l'Agustí va començar la reforma dels hospitals/manicòmis, per que els malalts fossin tractats com a persones amb una història i un terreny vital, en la comunitat; contra l'exclusió i el tracte als malalts com a objecte o símptoma, sense llibertat ni humanitat.

S'han fet moltes coses des de els anys 80. El concepte integral i comunitari de l'assistència ha avançat. Però la pràctica de cada dia no es pas per enorgullir-nos'en massa. Les dificultats són grans i els plantejaments sectaris o simplistes tornen a aflorar en molts àmbits professionals molt influents de la xarxa. La crisi que ens ha deixat en Bush no es només una crisi econòmica, ho es també de idees i de valors, en la societat, i en la psiquiatria.

Ojalà el teu record ens serveixi, aquests dies, per reparar la satisfacció de treballar en a la pública; ens ajudi a reforçar-ne la dignitat; i ens estimuli a continuar avançant en el respecte i el diàleg entre tots els grups i "sectes" que poble aquest nostre món de la Salut Mental. I que sigui una ocasió per reforçar i ampliar els nostres llaços d'amistat, i de reconeixement cap el que no hem d'oblidar...

Necessitem claretat d'idees, en un moment de confusió i simplismes dominants. Tu ens en vas deixar moltes, que els meus companys glosaran. Esperem que junts, aquests dies, en trobarem d'altres que ens ajudin a la conquesta, dia a dia, de la nostra salut humana i social.

Lluís Isern